

« Όταν η αγάπη....»

Ένα παραμύθι αφιερωμένο σε όσους ξέρουν να αγαπούν...

Γυμνάσιο Αμυνταίου

Συγγραφική ομάδα :

Θεοδωρίδης Δημήτριος

Κερασίδης Υπάτιος

Σμιξιώτης Κωνσταντίνος

Υπεύθυνη Καθηγήτρια: Ωρολογά Θεοδώρα

Ένα καιρό και μια φορά, πριν από χρόνια αρκετά,
ήταν ένα αγόρι, που το 'λεγαν Γρηγόρη.
Ψηλό πολύ δεν το 'λεγες, ούτε γεροδεμένο,
μάλλον φτερό στον άνεμο και λεπτοκαμωμένο.
Μα ήτανε πολύ ταχύς, πιο γρήγορος από άτι.
Έτρεχε σαν την αστραπή, να μην τον πιάνει μάτι!
Θέλετε κι άλλα να σας πω; Νομίζω πως δεν πρέπει.
Εκτός κι αν η διάθεση σε όλους το επιτρέπει.

Μη με κοιτάτε έτσι δα, με τόση απορία!
Για το Γρηγόρη θα σας πω, μια όμορφη ιστορία.
Μα για να κάνω πιο απλή και εύκολη τη ζωή σας,
παύω τη ρίμα στο λεπτό που γαργαλάει το αφτί σας.

Εντάξει λοιπόν! Τι λέγαμε; Μα τι αφηρημένος!
Για το Γρηγόρη δε μιλούσαμε; Που να 'μουν και πιωμένος!

Κάποτε, πριν από αρκετά χρόνια, ένα μικρό αγόρι που το 'λεγαν Γρηγόρη, μεγάλωνε σε ένα ταπεινό και φτωχικό σπίτι. Ο πατέρας του, ο κυρ Θόδωρος, ήταν τεχνίτης σπουδαίος. Κατασκεύαζε έπιπλα με όλο του το μεράκι.. Αγαπούσε πολύ τη δουλειά του ο κυρ Θόδωρος και με τη σειρά του αγαπούσε πολύ τον πατέρα του ο Γρηγόρης.

Τότε ο Γρηγοράκης ήταν δεν ήταν 8 χρονών. Μια σταλιά παιδάκι, λεπτό σαν ξυλαράκι και άφαγο, αλλά από μυαλό ξυράφι! Μόλις τελείωνε το σχολείο, αντί να πάει να παίξει με τους φίλους του, έτρεχε κατευθείαν στο εργαστήρι του πατέρα του.

-Τι φτιάχνεις σήμερα, πατέρα; τον ρώτησε μια μέρα.

-Πότε πρόλαβες και γύρισες από το σχολείο;

- Τώρα; Τόση ώρα έχει που σχολάσαμε.

-Πάλι έτρεχες; Αυτά δεν είναι πόδια. Σαν τη σαΐτα τρέχεις, παιδί μου!
Πάντα έτσι έλεγε και καμάρωνε ο κυρ Θόδωρος, αφού είχε το πιο γρήγορο παιδί του χωριού!

-Δε μου είπες, όμως, τι μαστορεύεις; επέμεινε ο μικρός.

-Ετοιμάζω μια μεγάλη παραγγελία για έναν πολύ πλούσιο έμπορο.

-Σαν τι δηλαδή;

-Έναν μπουφέ σκαλιστό και μια ίδια τραπεζαρία. Την τραπεζαρία την έχω ήδη τελειωμένη. Εκεί είναι, κάτω από το χοντρό, γκρι ύφασμα. Πρόσεχε μην την γρατζουνίσεις!

Πλησίασε ο Γρηγόρης γεμάτος περιέργεια και ανασήκωσε το ύφασμα. Αυτό που είχαν φτιάξει τα χέρια του πατέρα του ήταν πραγματικό αριστούργημα!

-Πω, πω !Τι πατέρα έχω εγώ! Μπράβο μπαμπακούλη μου. Μια μέρα θα γίνω και εγώ σπουδαίος σαν κι εσένα!

Γελούσαν και τα μουστάκια του κυρ Θόδωρου από καμάρι.

-Μακάρι παιδί μου κι ας μη γίνεις επιπλοποιός. Γίνε ό,τι θέλεις αρκεί να αγαπάς αυτό που κάνεις.

-Πατέρα, μ' αυτά και μ' αυτά εγώ κάθομαι και εσύ δουλεύεις. Δεν ήρθα εδώ για χάζι. Να βοηθήσω ήρθα. Πες μου λοιπόν, τι θέλεις να κάνω;

-Πιάσε τη σκούπα από την αποθήκη και μάζεψε τα ροκανίδια που έχουν πέσει στο πάτωμα. Ύστερα βλέπουμε.

Σχεδόν κάπως έτσι κυλούσε η κάθε μέρα. Και το παιδί δεν ξεκολλούσε από το εργαστήριο του πατέρα του παρά μόνο με το ζόρι.

-Άιντε, πέρασε η ώρα, έλεγε ο κυρ Θόδωρος. Σύρε να πας στο σπίτι. Σε περιμένει η μάνα σου με το πιο νόστιμο φαγητό. Άντε να φας λιγάκι παιδάκι μου μπας και βάλεις κανένα γραμμάριο. Η δουλειά θέλει σώμα γερό και καλό φαγητό.

Και γύριζε στο σπίτι ο Γρηγόρης γεμάτος χαρά. Έπεφτε στη ζεστή αγκαλιά της μητέρας του που πάντα μοσχοβολούσε. Έπεφτε και ξεχνούσε να φύγει από την τριμμένη ποδιά και τη ξεφτισμένη φούστα που τα αγαπούσε πιο πολύ απ' όλα στον κόσμο. Δεν του 'κανε καρδιά να την αποχωριστεί εκείνη την αγκαλιά, που 'σταζε αγάπη μητρική.

Εκείνο το σπίτι πλούσιο σε λεφτά δεν ήταν, αλλά η αγάπη περίσσευε. Και τι χρειάζεται παραπάνω ένα παιδί για να μεγαλώσει ευτυχισμένο μαζί με την οικογένειά του;

Μια μέρα, που ο Γρηγόρης πήγε, ως συνήθως, τρέχοντας στο εργαστήρι του πατέρα του, τον βρήκε να κάθεται σε μια γωνία σκεπτικός.

-Τι τρέχει πατέρα; Γιατί δεν δουλεύεις σήμερα; Μήπως είσαι άρρωστος;

-Όχι, παιδί μου, έβαλε τα γέλια ο κυρ Θόδωρος. Απλώς τελείωσα, επιτέλους, εκείνη τη μεγάλη παραγγελία και είπα να ξαποστάσω λιγάκι. Τόσο περίεργο σου φάνηκε δηλαδή;

-Τελείωσες!

-Τελείωσα.

-Και τώρα;

-Και τώρα θα πρέπει να την παραδώσω. Και θα μου δώσουν αρκετά χρήματα. Θα μπορέσω να πάρω κι εκείνο το φόρεμα που άρεσε στη μαμά σου.

-Πού θα την πας;

-Ποιόν, τη μαμά;

-Την παραγγελία εννοώ.

-Στην άλλη άκρη του νησιού! Εκεί που τα πάντα είναι καταπράσινα και γεμάτα ζωντάνια. Έχει κι ένα πανέμορφο λιμάνι εκεί. Θυμάσαι για ποιο μέρος σου έλεγα τις προάλλες;

Ἐέχασα να σας πω. Τι αφηγητής είμαι, τρομάρα μου!

Ο Γρηγόρης έμενε σ' ένα νησί μεγάλο. Στα μέρη του τα εδάφη ήταν φτωχά και δεν έβρεχε συχνά. Στα βόρεια παράλια του νησιού όμως, ήταν χαρά Θεού. Βλάστηση και πράσινο ως εκεί που έφτανε το μάτι σου. Εκεί θα πήγαινε και την παραγγελία ο κυρ Θόδωρος.

-Θέλεις πολλές μέρες, μπαμπά, για να πας την παραγγελία; ρώτησε ο Γρηγόρης.

-Μπα! Μια μέρα να τα πάω, μια να τα συναρμολογήσω και μια για την επιστροφή.

-Πω, πω κούραση! Μόνος σου θα πας;

-Εμ τι; Με παρέα;

-Θα κουραστείς πολύ όμως.

-Έχεις κάτι να προτείνεις; είπε με πονηρό χαμόγελο ο μάστορας, που κατάλαβε που το πήγαινε ο μικρός.

-Μπα, απάντησε τάχα αδιάφορα ο Γρηγόρης.

-Κι εγώ έλεγα μην τυχόν και ήθελες να έρθεις μαζί μου.

Δεν πρόλαβε να το πει ο άνθρωπος και το παιδί έδωσε μια και βρέθηκε στην αγκαλιά του.

-Σιγά θα με πνίξεις!

-Θέλω να έρθω, πότε φεύγουμε; είπε ανυπόμονα ο μικρός, γεμάτος χαρά.

-Κάτσε να δούμε αν συμφωνεί και η μάνα σου.

-Τρέχω να της το πω.

Πότε έφυγε να πάει στο σπίτι να πει το νέο για να πάρει την έγκριση και για πότε γύρισε; Μην τα ρωτάτε. Γρηγοράκης ήταν αυτός. Το θέμα είχε λυθεί μέχρι να πεις κύμινο!

Έτσι, την επόμενη κιάλας μέρα ξεκίνησε ένα μακρύ και κουραστικό ταξίδι. Οι δρόμοι του νησιού, βλέπετε, ήταν κακοφτιαγμένοι, όλο στροφές και λακκούβες. Το ταξίδι παρ' όλα αυτά, συνεχίστηκε με γέλια και αστεία. Ήταν μαθημένοι, βλέπετε, στα δύσκολα. Τελικά, έφτασαν κατάκοποι στον προορισμό τους αφού είχαν κάνει αρκετές στάσεις στο δρόμο

Αντίκρισαν ένα σπίτι θεόρατο, περιτριγυρισμένο από πανέμορφους κήπους. Όταν κατέβηκαν από το φορτηγό χτύπησαν το κουδούνι της μεγάλης ξύλινης πόρτας του αρχοντικού. Η πόρτα άνοιξε διάπλατα και τους υποδέχθηκε ο υπηρέτης του σπιτιού.

-Καλώς ήρθατε! Ο Κύριος είναι απασχολημένος. Θα σας δει αύριο το πρωί. Θα κοιμηθείτε στον ξενώνα της αυλής. Εάν επιθυμείτε να φάτε μπορείτε να περάσετε στην κουζίνα.

Ο κυρ Θόδωρος και ο Γρηγόρης είχαν πεθάνει της πείνας αλλά από αξιοπρέπεια δεν είπαν κουβέντα. Ο υπηρέτης όμως, που έκοβε το μάτι του, κατάλαβε τι άνθρωποι ήταν και όταν τους συνόδεψε στον ξενώνα άφησε διακριτικά ένα δίσκο γεμάτο λιχουδιές.

-Πω πω μπαμπά! είπε ο Γρηγόρης. Τι πλούσιοι άνθρωποι είναι αυτοί και τεράστιο σπίτι!

-Ναι παιδί μου. Πρόσεχε όμως. Μην θαμπώνεσαι από τα πλούτη. Δεν είναι πάντα για καλό, ούτε δίνουν πάντοτε ευτυχία. Άντε να φάμε και να ξαπλώσουμε. Έχουμε αρκετή δουλειά αύριο.

Έτσι και έγινε, και την άλλη μέρα σηκώθηκαν κι οι δυο φρέσκοι και ορεξάτοι για δουλειά. Ακούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα από το δωματιάκι τους και όταν άνοιξαν είδαν το χθεσινοβραδινό υπηρέτη να τους κοιτάει με ένα φαρδύ χαμόγελο λέγοντας:

- Ελάτε! Ο κύριος σας περιμένει.

Ο Παύλος Αποστόλου, ο κύριος του αρχοντικού, ήταν άνθρωπος γελαστός και πρόσχαρος. Υποδέχτηκε τον κυρ Θόδωρο με μια ζεστή χειραψία και μετά έστρεψε την προσοχή του στο Γρηγόρη.

-Και ποιος είσαι εσύ, για να έχουμε καλό ρώτημα;

-Ο Γρηγόρης κύριε! Είμαι το δεξί χέρι του μάστορα! είπε όλο υπερηφάνεια το αγοράκι!

-Φαίνεσαι καλό και προκομμένο παιδί. Για να δούμε όμως, είσαι καλός μάστορας σαν τον πατέρα σου;

Στρώθηκαν αμέσως στη δουλειά. Έστησαν την τραπεζαρία σε μια μεγάλη σάλα γεμάτη φανταχτερές κουρτίνες. Έπειτα συναρμολόγησαν και τον μπουφέ. Ο κυρ Θόδωρος έκανε ένα βήμα πίσω και κοίταξε το δημιούργημά του.

-Εξαιρετικό! Ακούστηκε η φωνή του Αποστόλου. Δε σε παινεύουν άδικα. Μπράβο Θόδωρε! Έλα τώρα να πιούμε ένα ουζάκι!

Ξεκίνησαν οι δυο τους για την αυλή. Μα σαν πήγε να περπατήσει ο Γρηγόρης ένωσε ένα μικρό χτύπημα στην πλάτη

- Τι ήταν αυτό; αναρωτήθηκε.

Ένα δεύτερο χτύπημα ακολούθησε ευθύς αμέσως και ο Γρηγόρης σκέφτηκε δυνατά:

- Βρε μπας και υπάρχουν φαντάσματα;
Τότε πνιχτά γέλια ακούστηκαν πίσω από τις κουρτίνες.

-Τι έγινε τώρα; Γελάνε και οι κουρτίνες μαζί μου;

-Ποιες κουρτίνες, καημένε; Εγώ είμαι! Το μικρό αφεντικό του σπιτιού! είπε και έβγαλε το κεφάλι του ένα κατάξανθο αγόρι.

Ο Λευτέρης Αποστόλου!

-Χαίρω πολύ, απάντησε ο Γρηγοράκης και άπλωσε το χέρι.
Ο Λευτέρης δεν έκανε καμιά κίνηση. Από τη γωνιά του και με ύφος επιδεικτικό τον ρώτησε:

-Πώς σε λένε, αγόρι;

-Γρηγόρη.

-Και γιατί το παντελόνι σου είναι μπαλωμένο;

Ο Γρηγόρης κοκκίνισε μέχρι τ' αυτιά.

Στο χωριό του όλα τα παιδιά ρούχα μπαλωμένα φορούσαν. Μόνο τις Κυριακές στην εκκλησία είχαν ένα καλό ρούχο που το πρόσεχαν πώς και πώς.

- Δεν έχουμε χρήματα για πολυτέλειες, απάντησε το παιδί.

-Το βλέπω! είπε με ένα περιπαικτικό χαμόγελο ο Λευτέρης, που φανερώθηκε επιτέλους ολόκληρος μπροστά στα μάτια του Γρηγόρη.

Φορούσε πανάκριβα ρούχα που σίγουρα ήταν ολοκαίνουρια. Δεν είχαν ούτε μια τσάκιση! Τα παπούτσια του, από μαύρο δέρμα, γυάλιζαν σαν καθρέφτες. Ποτέ δεν είχε δώσει σημασία ο Γρηγόρης σε τέτοιες λεπτομέρειες. Αυτό το παιδί όμως του έκανε εντύπωση. Και δεν μπόρεσε να μην γουρλώσει τα μάτια από έκπληξη.

- Είδες τι σου κάνει το χρήμα;

- Τι εννοείς;

- Δες πως είμαι εγώ και πως είσαι εσύ.

-Ο πατέρας μου λέει ότι η αξία του ανθρώπου δεν κρίνεται στα χρήματα που διαθέτει.

-Το λες επειδή είσαι φτωχός!

-Και τι πειράζει; είπε αθώα ο Γρηγόρης. Το χωριουδάκι μου φτωχό είναι αλλά το λατρεύω. Και τι με νοιάζει αν η ποδιά της μανούλας μου είναι μπαλωμένη ή όχι; Η αγκαλιά της είναι από τα πιο πολύτιμα πράγματα στον κόσμο.

Στο άκουσμα της λέξης μάνα το χαμόγελο στα χείλη του Λευτέρη μαράθηκε.

-Σε αγαπάει η μάνα σου;

-Καλά ποια μάνα δεν αγαπάει το παιδί της;

-Δεν ξέρω. Δεν έχω μάνα.

Ο Γρηγόρης σοκαρίστηκε! Έχασε τα λόγια του! Αυτό το παιδί που τα είχε όλα, δεν είχε μάνα!

-Πολύ λυπάμαι. Πάρα πολύ. Πρέπει να έρθεις σπίτι μου και να γνωρίσεις τη μητέρα μου που αγαπάει όλο τον κόσμο, είπε με αφέλεια το μικρό αγόρι. Θα σε αγκαλιάσει και σένα και θα σου δώσει πολλή αγάπη!

Το αγέρωχο ύφος του Λευτέρη εξαφανίστηκε κι ένα μεγάλο δάκρυ έσταξε στο πάτωμα.

-Θες να γίνουμε φίλοι; είπε ο Γρηγόρης που είχε μεγάλη καρδιά και δεν κρατούσε κακίες.

-Είσαι πολύ εντάξει, τον σκούνηξε φιλικά ο Λευτέρης στον ώμο. Κόλλα το! Και του έδωσε το χέρι.

Ξερόβηξε και μετά από μια μικρή παύση είπε:

- Και συγνώμη για πριν...

-Για ποιο πράγμα; έκανε τάχα τον ανήξερο ο Γρηγόρης και του έκλεισε το μάτι.

Έφυγαν από το μεγάλο αρχοντικό την επόμενη μέρα. Ο Αποστόλου, τους περιποιήθηκε σαν να ήταν συγγενείς του. Έδωσε, μάλιστα, τα διπλάσια στον κυρ Θόδωρο από αυτά που είχαν συμφωνήσει ξεπροβοδίζοντάς τον. Ο κυρ Θόδωρος δεν ήθελε να τα πάρει. Επέμενε, όμως ο Αποστόλου.

-Τα δίνω για το παλικαράκι που μεγαλώνεις. Είναι χρυσό παιδί ! Πρώτη φορά βλέπω τον Λευτεράκη μου να γελάει ευτυχισμένος μετά από τόσο καιρό. Από τότε που πέθανε η μακαρίτισσα, η γυναίκα μου, έγινε δύστροπος και ανάποδος. Μακάρι να μένατε κοντά να έκαναν παρέα.

-Να το φέρεις, κύριε Αποστόλου, το παιδί να μείνει μαζί μας το καλοκαίρι. Φοβάμαι μόνο μην δεν του αρέσει γιατί είναι μαθημένο αλλιώς. Εμείς δεν έχουμε πολλά να του προσφέρουμε...

-Έχετε κάτι που αξίζει πιο πολύ από όλο το χρυσάφι του κόσμου, είπε όλο νόημα ο άρχοντας.

Πατέρας και γιος πήραν χαρούμενοι τον δρόμο της επιστροφής. Η κυρά Ευγενία (γυναίκα του κυρ Θόδωρου) τους υποδέχτηκε με ανοιχτές αγκάλες.

-Πόσο μου λείψατε! Και πόσο ανησυχούσα! Δόξα τω Θεώ! Έλα Γρηγοράκη μου να μου πεις πως τα πέρασες.

Έλεγε κι έλεγε ο Γρηγόρης για τα όμορφα μέρη που είχε δει ,το αρχοντικό και τόσα άλλα. Και δεν χόρταινε η κυρά Ευγενία να τον ακούει όλο χαρά .Το μόνο που την στεναχώρησε ήταν όταν έμαθε για τη μάνα του Λευτέρη.

-Αχ, η καημένη! Να μη ζει να χαίρεται το πουλάκι της, μονολόγησε και πήγε αμέσως στην αποθήκη, προσπαθώντας να κρύψει τη συγκίνησή της.

Κυλούσαν οι μέρες βιαστικά και ο κυρ Θόδωρος στο εργαστήρι του αναπαμό δεν είχε. Η μία παραγγελία ερχόταν πίσω από την άλλη. Την ώρα λοιπόν που αφοσιωμένος στην τέχνη του σκάλιζε μια όμορφη καρέκλα, άνοιξε ξαφνικά η πόρτα και μπήκε μέσα ο ταχυδρόμος του χωριού αλαφιασμένος.

-Τι έπαθες, χριστιανέ μου, και μπαίνεις έτσι σαν το σίφουνα; ρώτησε ο μάστορας αγανακτισμένος. Μου έκοψες τα ήπατα!

- Άστα, Θόδωρε. Χανόμαστε! Αχ, τι συμφορά είναι αυτή! Ωχού τι κακό που μας βρήκε!

- Ποιον βρήκε; Μίλα επιτέλους.

- Πάει το νησάκι μας, πάει η πατρίδα μας. Την χάνουμε. Έγινε εισβολή στα βόρεια πριν από λίγες ώρες. Πάει το καμάρι μας. Μας το πήραν.

- Μα τι είναι τώρα αυτά που λες; Παραλογίζεσαι.

-Μακάρι να ήταν ψέμα.

- Πως έγινε αυτό; Πότε το έμαθες;

- Μόλις έφτασαν τα νέα .Ο αδελφός μου μένει εκεί και μαζί και όλη του η οικογένεια .Με το που έμαθα για τη συμφορά προσπάθησα να πάρω τηλέφωνο. Τίποτα όμως δεν λειτουργεί. Έχουν κοπεί οι γραμμές σε όλο το νησί. Φοβάμαι για το χειρότερο Πως θα το πω στη μάνα μου;

Άφωνος έμεινε ο κυρ Θόδωρος. Τα νέα ήταν φοβερά.

-Πρέπει να ειδοποιήσουμε αμέσως όλους τους άνδρες του χωριού να ετοιμαστούν. Θα γίνει επιστράτευση! Μπορείς να πεις στο Γρηγοράκη να πάει σε όλα τα σπίτια και να ειδοποιήσει όλους τους άνδρες να μαζευτούν στην πλατεία ; Δωσ' του κι αυτό τον φάκελο να τον δείχνει, αλλιώς δεν θα τον πιστέψουν.

Ο Γρηγοράκης έτρεξε πιο γρήγορα κι από τον άνεμο. Σε λίγη ώρα όλος ο κόσμος, γυναίκες, άνδρες και παιδιά ήταν μαζεμένοι στην πλατεία για να ακούσουν τα χειρότερα μαντάτα.

Μια περίεργη σιωπή κυριάρχησε παντού. Όλοι ήταν μουδιασμένοι. Δεν τολμούσαν να μιλήσουν, ούτε βλέμματα να ανταλλάξουν. Φόβος για τους συμπατριώτες τους που κινδύνευαν. Φόβος και για το αβέβαιο μέλλον.

Κι έγινε η επιστράτευση και πάλεψαν με τα λίγα μέσα που διέθεταν. Προσπάθησαν να ξαναπάρουν τα εδάφη τους πίσω. Πάλεψαν με νύχια και με δόντια. Μάταια όμως. Οι ξένες δυνάμεις είχαν εγκατασταθεί για τα καλά στο μισό νησί και εκατοντάδες πρόσφυγες άρχισαν να καταφτάνουν από εκεί καθημερινά. Όσοι, δηλαδή, κατάφεραν να γλιτώσουν.

Μάτωνε η καρδιά του Γρηγοράκη σαν έβλεπε όλα εκείνα τα ταλαιπωρημένα πλάσματα να περνάνε από το χωριό με την απελπισία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους. Θάνατος και συμφορά αναδύονταν μέσα από τις στάχτες που κατάκαψαν το νησί και τη ζωή ενός ολόκληρου λαού.

Έτσι λοιπόν καθόταν μια μέρα στη βρύση της πλατείας και δεν τολμούσε να κοιτάξει κατάματα τα μπουλούκια των ξεριζωμένων ανθρώπων που κατάφθαναν από τα ανατολικά. Ένα πρόσωπο, όμως, τράβηξε την προσοχή του Γρηγόρη. Ήταν ένα αγόρι ξανθό με κατασκονισμένα ρούχα. Το αγόρι κοιτούσε μπροστά του με βλέμμα απλανές και περπατούσε σαν υπνωτισμένο. Το τραβούσε ένας άνδρας σκυθρωπός από το χέρι κι εκείνο ακολουθούσε χωρίς βούληση, χωρίς ψυχή.

-Δεν μπορεί! Λες να είναι αυτός; Για να κοιτάξω καλύτερα. Αυτός είναι! αναφώνησε ο Γρηγόρης. Λευτέρη!

Το ξανθό αγόρι ούτε που γύρισε να κοιτάξει.

-Λευτέρη! ξαναφώναξε ο Γρηγόρης, πιο δυνατά αυτή τη φορά.

Το αγόρι γύρισε αργά το βλέμμα του προς το μέρος της βρύσης. Κάτι άλλαξε στη ματιά του μόλις αντίκρισε τον μικρό που τον φώναζε.

-Γρηγόρη; είπε με βραχνή φωνή.

-Φίλε μου καλέ! είπε ο μικρός κι έπεσε στην αγκαλιά του. Κύριε Αποστόλου, εσείς είστε; είπε απορημένος στον άνδρα που συνόδευε τον Λευτέρη. Συγνώμη, δεν σας γνώρισα.

-Γρηγοράκη, παλικάρι μου! Εδώ μένεις; ρώτησε ο κύριος Αποστόλου που είχε γίνει αγνώριστος και έδειχνε να έχει γεράσει απότομα.

-Ελάτε μαζί μου. Θα σας πάω στο σπίτι μου. Μην ανησυχείτε. Εγώ θα σας φροντίσω.

Όχι μόνο ο Γρηγόρης αλλά και ο κυρ Θόδωρος και η κυρία Ευγενία έκαναν τα πάντα για να φροντίσουν τους δύο απρόσμενους επισκέπτες του και να απαλύνουν, όσο γινόταν, τον πόνο τους.

-Τα έχασα όλα, Θόδωρε, είπε κάποια στιγμή αργότερα ο Αποστόλου. Και πόσο στεναχωριέμαι για το παιδί. Μέσα στον χαμό πέθανε κι ο πιστός μου υπηρέτης, ο Αργύρης. Τι καλός άνθρωπος και πόσο τον αγαπούσε το παιδί. Άτυχο κι αυτό. Ό,τι αγαπάει το χάνει.

-Κύριε Αποστόλου, έχετε που να μείνετε; ρώτησε ο κυρ Θόδωρος.

Ο άλλος δεν απάντησε. Από το βλέμμα του και μόνο ο κυρ Θόδωρος κατάλαβε την απόγνωσή του.

-Από σήμερα το σπίτι μου είναι και σπίτι σας. Ό,τι έχω είναι και δικό σας.

- Τι παρηγοριά μου δίνουν τα λόγια σου. Δεν έπεσα έξω όταν σε πρωτογνώρισα. Άνθρωπος μάλαμα είσαι! Να 'ξερες πόσες πόρτες χτύπησα μέχρι να φτάσω εδώ. Πόσοι γνωστοί μου, που παρίσταναν τον φίλο και γινόταν κομμάτια να με περιποιηθούν όταν είχα χρήματα και τους ευεργετούσα, μου γύρισαν την πλάτη. Όλες τις πόρτες κλειστές τις βρήκα. Κι εσύ που δεν σου είμαι τίποτα.... Δεν άντεξε άλλο, ο Αποστόλου. Τσάκισε. Όλα όσα είχε περάσει τόσες μέρες, όλη εκείνη η απίστευτη ταλαιπωρία, ο ανείπωτος πόνος του ξεριζωμού, ήρθαν μαζεμένα και τον έπνιξαν.

Διακριτικός άνθρωπος, ο κυρ Θόδωρος βλέποντας τη συγκίνηση του άλλου και για να μην τον φέρει σε δύσκολη θέση τον άφησε προφασιζόμενος μια δουλειά κι έφυγε.

Ο Αποστόλου έμεινε αρκετά χρόνια με την οικογένεια του κυρ Θόδωρου. Ο Λευτέρης και ο Γρηγόρης δεν έγιναν απλώς φίλοι, αδέρφια έγιναν. Και η κυρία Ευγενία σαν μάνα αγκάλιαζε το ξένο το παιδί που τώρα το αγαπούσε σαν να ήτανε δικό της. Του έδινε το μητρικό χάδι που είχε στερηθεί για να ησυχάσει επιτέλους η ψυχούλα του από όσα είχε περάσει.

Ο Αποστόλου, ωστόσο, ησυχία δεν έβρισκε. Άμα έχει μέσα του κανείς το επιχειρηματικό δαιμόνιο σιγά μην κάτσει άπρακτος. Όλο έλειπε στην πρωτεύουσα, όπου άρχισε να στήνει μια μικρή επιχείρηση. Στην αρχή δειλά, δειλά. Ήταν τόσο έξυπνος που σε μερικά χρόνια κατάφερε να μαζέψει μια ολόκληρη περιουσία. Έτσι αποφάσισε να μετακομίσει στην πρωτεύουσα και είπε φυσικά να πάρει και τον Λευτέρη μαζί του. Εκείνος, όμως, ήταν ανένδοτος.

-Σ' αγαπώ πατέρα και το ξέρεις. Μην με ξεριζώνεις και πάλι. Να φύγω για να ζω και πάλι ανάμεσα σε αγνώστους;

Στεναχωρήθηκε ο Αποστόλου. Δεν την περίμενε τέτοια απάντηση. Ο κυρ Θόδωρος αμέσως έσπευσε να του γλυκάνει την πίκρα.

-Ας' τον, Παύλο. Είναι ακόμα μικρός. Σε λίγα χρόνια, όμως, που θα θέλει να σπουδάσει στην πόλη θα έρθει και θα τον έχεις όλο δικό σου.

-Δίκιο έχεις. Δεν θα φύγω παρά μόνο όταν φύγει και το παιδί. Αλλά να ξέρεις πως, όταν έρθει μαζί μου ο Λευτέρης, θα πάρω και τον Γρηγόρη.

-Εμείς χρήματα πολλά δεν έχουμε για να το σπουδάσουμε το παιδί.

- Θα αστειεύεσαι, βέβαια! Ακούς εκεί. Μετά από όλα όσα έκανες εσύ για μένα;

-Μην επιμένεις, Παύλο, είμαστε περήφανοι άνθρωποι.

-Κι εγώ δεν ήμουν; Κι όταν έχασα τα πάντα, και την υπερηφάνεια μου ακόμα, ποιος μου στάθηκε; Εσύ και η οικογένειά σου είστε και δική μου οικογένεια.

Έτσι κι έγινε. Όταν τα δύο αγόρια μεγάλωσαν έφυγαν για σπουδές στη μεγαλούπολη. Έγιναν σπουδαίοι και τρανοί. Αγαπητοί σε όλο τον κόσμο. Δημοσιογράφος γνωστός ο Γρηγόρης, που δεν είχε κόψει το συνήθειο να τρέχει παντού. Δικηγόρος ο Λευτέρης, που αναλάμβανε συχνά αφιλοκερδώς υποθέσεις φτωχών συμπατριωτών του.

Οι δυο φίλοι μεγαλώνοντας, ωστόσο, ορκίστηκαν να μην ξεχάσουν τους συμπατριώτες τους που είχαν χαθεί στην «εισβολή». Να μην ξεχάσουν τα εδάφη που χάθηκαν. Ορκίστηκαν να μην αφήσουν κανέναν, και ειδικά τις νεότερες γενιές, να ξεχάσει. Με άρθρα και με δράσεις σε Ελλάδα και Κύπρο (γιατί αυτό είναι το νησί τους που μάτωσε τότε και ζητάει ακόμα δικαίωση) σε όλο τον κόσμο διεκδικούν το δικαίωμα στην Μνήμη.

Ακόμα και τώρα συνεχίζουν με σθένος και αγάπη. Έτσι πριν από λίγες μέρες έφτασε σε δημοτικά και γυμνάσια της χώρας η ανακοίνωση για έναν ξεχωριστό μαθητικό διαγωνισμό:

«Κύπρος- 40 Χρόνια. Δεν Ξεχνώ- Διεκδικώ-Δημιουργώ»

Περιμένουμε με χαρά τη συμμετοχή όλων σας.

Για περισσότερες πληροφορίες επικοινωνήστε με τους:

Γρηγόρη Ελευθερίου & Λευτέρη Αποστόλου

στα τηλέφωνα της Κυπριακής Πρεσβείας 44 002398467796-9

ΤΕΛΟΣ

